

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25919-01-14 עיריית תל-אביב נ' רוברטו מודלס בע"מ ואח'

לפני כבוד השופטת נאוה ברוורמן

התובעת:

עיריית תל-אביב

ב"כ: עו"ד דוד ששון

נגד

הנתבעים:

1. רוברטו מודלס בע"מ
2. רוברטו מודלס אינטרנשיונל בע"מ
3. רוברט בן שושן

ב"כ: עו"ד שלמה הרדי

4. אברהם נידם
5. רוברטו נדל"ן בע"מ (פשרה)

ב"כ: עו"ד אורי נוה ועו"ד עודד זמיר

פסק דין

מונחת בפניי תביעה כספית, שעניינה באי תשלום ארנונה. בראשיתה, עמדה התביעה על סך של 368,859.63 ש"ח, ולאור הסכם פשרה עם נתבעת 5, עומדת התביעה על סך של 281,922.91 ₪.

רקע:

1. התובעת הינה עיריית תל-אביב, המוגדרת "עירייה" כאמור בסעיף 2 לפקודת העיריות (נוסח חדש), (להלן: "התובעת" ו/או "העירייה", "פקודת העיריות"), עותרת לחיובם של נתבעים 1-5 בסכום התביעה, בגין אי תשלום ארנונה.
2. נתבעת 1 – רוברטו מודלס בע"מ (להלן: "נתבעת 1" ו/או "החברה" ו/או "רוברטו מודלס"), היא חברה פרטית שהתאגדה כדין. עיקר עיסוקה היה בייצוג אמנים, שחקנים, זמרים ודוגמניות. כעולה מרשם החברות, החברה פעילה, אולם קרסה כלכלית, ופעילותה הופסקה.
3. נתבעת 2 – רוברטו מודלס אינטרנשיונל בע"מ (להלן: "נתבעת 2" ו/או "אינטרנשיונל"), היא חברה פרטית שהתאגדה כדין ביום 02.07.2008, ועיסוקה אף הוא בייצוג אמנים, שחקנים, זמרים ודוגמניות. מעיון בדו"ח הכספי לשנת 2009 (ת/1), עולה כי זו החלה לפעול בחודש אוגוסט 2009.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 14-01-25919 עיריית תל-אביב נ' רוברטו מודלס בע"מ ואח'

4. נתבע 3 – מר רוברט בן שושן (להלן: "רוברט" ו/או "נתבע 3"), רשום ברשם החברות כדירקטור ומחזיק ב – 50% מהון המניות הרשום והמונפק של נתבעת 1, ומחזיק ב – 100% מהון המניות הרשום והמונפק של נתבעת 2, אותה הקים.
5. נתבע 4 – אברהם נידם (להלן: "נתבע 4" ו/או "נידום") מתאר עצמו כאיש עסקים מתחום הבניין והאינסטלציה, אשר ביקש לגוון את תחומי עיסוקו, ולא היה לו ידע או קשר לתחומי הדוגמנות, והסוכנויות. לאור היכרותו עם נתבע 3, נכנס כשותף בנתבעת 1. נידם רשום כמחזיק ב – 50% מהון המניות הרשום בנתבעת 1, ומחזיק ב – 100% מהון המניות הרשום והמונפק של נתבעת 5.
6. נתבעת 5 רוברטו נדל"ן בע"מ (להלן: "נתבעת 5" ו/או "רוברטו נדל"ן"), היא חברה פרטית שהתאגדה כדין. עיקר עיסוקה היה בתחום הנדל"ן, ומנהלה הינו נתבע 4.
7. כעולה מכתב התביעה, חיובם של נתבעים 1 ו-5 מתבקש, בשל היותן של החברות רשומות בספרי העירייה כמחזיקות בנכסים הנמצאים בתחום השיפוט של התובעת.

חיובה של נתבעת 2 מתבקש, לאור הטענה כי זו המשיכה את פעילות נתבעת 1, לאחר שזו האחרונה הפסיקה פעילותה. נתבעת 2 קיבלה לידיה את פעילותה של נתבעת 1, לרבות כספה, רכושה והמוניטין, ללא תמורה.

חיובם של הנתבעים 3-4 מתבקש, לאור עילות הרמות המסך, והטלת אחריות על בעלי מניות ואורגנים בתאגיד מכוח סעיף 6 לחוק החברות, תשנ"ט - 1999 (להלן: "חוק החברות"), ומכוח סעיף 8 (ג) לחוק ההסדרים במשק המדינה (תיקוני חקיקה להשגת יעדי התקציב), תשנ"ג – 1992 (להלן: "חוק ההסדרים") המחיל את סעיף 119 א' לפקודת מס הכנסה (להלן: "הפקודה").

8. יובהר, כעולה מכתב התביעה, הנתבעות דיווחו לתובעת כמחזיקות בנכסים הנמצאים בתחום שיפוט של התובעת, כדלקמן:

חוזה מספר 10259517 בגין נכס ברחוב הברזל 24, נטען כי שימש את נתבעת 1 למקום עסקה בין התאריכים 01.05.2007 ועד 09.05.2009, ובמשך תקופה זו לא שולמו התשלומים השוטפים המסתכמים לכדי סך של 50,315.86 ₪.

חוזה מספר 10406050 בגין נכס ברחוב המסגר 55, נטען כי שימש את נתבעת 1 למקום עסקה, והחזיקה בו מיום 15.02.2009 ועד ליום 14.02.2011. נטען כי במשך תקופה זו לא שולמו התשלומים השוטפים המסתכמים לכדי סך של 92,724.96 ₪.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 14-01-25919 עיריית תל-אביב נ' רוברטו מודלס בע"מ ואח'

חוזה מספר 10406055 בגין נכס ברחוב **המסגר 55**, נטען כי שימש את **נתבעת 1** למקום עסקה מיום 15.02.2009 ועד ליום 14.02.2011. נטען, כי במשך תקופה זו לא שולמו התשלומים השוטפים המסתכמים לכדי סך של 135,771.55 ₪.

חוזה מספר 10406058 בגין נכס ברחוב **המסגר 55**, נטען כי שימש את **נתבעת 1** למקום עסקה מיום 15.02.2009 ועד ליום 14.02.2011. נטען כי במשך תקופה זו לא שולמו התשלומים השוטפים המסתכמים לכדי סך של 3,113.54 ₪.

חוזה מספר 10401358 - נתבעת 5 דווחה לתובעת כמחזיקה בנכס הנמצא בתחום השיפוט של התובעת ברחוב **המסגר 53**, אשר שימש את התובעת למקום עסקה. נתבעת 5 החזיקה בנכס זה בתקופה שמיום 15.05.2009 ועד ליום 14.07.2010. נטען כי במשך תקופה זו נצבר חוב לתובעת על סך של 87,214.12 ₪.

ללמדך – נטען כי לא שולמו לתובעת התשלומים השוטפים בגין הנכסים כמפורט לעיל (להלן: **"החוב"**).

9. על מנת שלא נמצא חסרים, ביום 12.3.2018 נחתם **הסכם פשרה** בין התובעת לנתבעת 5, לפיו נתבעים 4 ו- 5 ישלמו סך של 68,000 ₪ בעשרה תשלומים, בצירוף ריבית הסדר בהתאם ללוח סילוקין, וזאת לסילוק סופי ומוחלט של התביעה נגד נתבעת 5. הסדר הפשרה קיבל תוקף של פסק-דין ביום 12.03.2018. לפיכך, בעניינו של נתבע 4 נותר לדון בחוב הרשום על שם נתבעת 1, בלבד.

10. במסגרת כתב הגנת הנתבעים 1-3, נטען כי יש למחוק את התביעה כנגדם, מאחר וזו הוגשה כדי להפעיל לחץ פסול כנגד רוברט. וזאת, מאחר שלרוברט ולנתבעת 2 אין כל אחריות לחוב הנטען של נתבעת 1, וכן יש חולק באשר לשיעורו של החוב.

נטען, שנתבעת 2 הוקמה כשנתיים לאחר רישומה של נתבעת 1, ובתאריך 07/2008 או בסמוך, החלה לפעול, עת שנתבעת 1 הייתה במצב כלכלי איתן, ולא ניתן היה לחזות את קריסתה הכלכלית. עוד נטען, כי מטרת הקמת נתבעת 2 הייתה להפעיל חברה שתיבא ותייצג דוגמניות מחו"ל לישראל, וכן תייצא ותייצג דוגמניות ישראליות בחו"ל. לעומת זאת, נתבעת 1 הוקמה לשם ייצוג שחקנים ודוגמניות בתחומי הארץ בלבד. הגם, שנתבעת 2 לא קיבלה ו/או רכשה מוניטין של נתבעת 1. המוניטין לא היה שייך לנתבעת 1, אלא לרוברט. מרגע שרוברט הפעיל את נתבעת 2, הרי שהמוניטין של נתבעת 2 לא נסמך על נתבעת 1, אלא במוניטין של רוברט.

המדובר בנתבעות 1 ו- 2 שהינן אישיות משפטית נפרדת ושונה לחלוטין.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 14-01-25919 עיריית תל-אביב נ' רוברטו מודלס בע"מ ואח'

וכן, אין זה המקרה בו יש להרים את מסך ההתאגדות ולחייב את רוברט באופן אישי. מודגש, שאין קשר בין הקמת נתבעת 2 לנתבעת 1, ורוברט לא קיבל לידי נכס ו/או תמורה מאת נתבעת 1 בגין הקמת נתבעת 2, שעה שהנכסים היחידים שהיו לנתבעת 1 היו דוגמניות ושחקנים.

11. נתבע 4 טוען כי היה משקיע פסיבי בנתבעת 1, שקיווה שהשקעותיו בה יניבו פירות. לטענתו, סמך בעיניים עצומות על פעולותיו של רוברט. כאשר ראה שכל השקעותיו נבלעות בנתבעת 1, הודיע כי אין הוא מוכן להמשיך ולהזרים כספים לנתבעת 1.

12. התובעת טוענת כי במרוצת השנים נקטה בהליכי גבייה מנהליים נגד הנתבעים, במטרה להיפרע מהחוב, אולם ללא הצלחה, ונותרה בפני שוקת שבורה.

13. עולה אם כן, שהצדדים חלוקים ביניהם במספר פלוגתאות:

1. האם קיים חוב של הנתבעת 1, ומה שיעורו?

2. האם יש לחייב את נתבעים 2 ו-3 בגין חוב נתבעת 1?

3. האם יש לחייב את נתבע 4 בגין חוב נתבעת 1?

שאלות אלה מעוררת שאלות נוספות – האם הועברו נכסי נתבעת 1, ללא תמורה בסמוך להפסקת פעילותה לנתבעת 2, באופן המצדיק חיובה; האם הנתבעים הפלו לרעה את התובעת ביחס לנושים אחרים; לפיכך – האם יש להרים את מסך ההתאגדות ולהטיל אחריות אישית על רוברט; האם יש לראות בנתבע 4 אחראי לחובות נתבעת 1, וגם בעניינו להרים את מסך ההתאגדות, ולהטיל אחריות אישית.

14. במסגרת הליך שמיעת הראיות, נשמעו העדים כדלקמן – מטעם התובעת העידה הגב' יפית סולימני – נציגת גביה מטעם התובעת (להלן: "הגב' סולימני"); מר משה פן – רו"ח חיצוני העובד עם התובעת (להלן: "מר פן"), ומר צחי עדיקה – ראש צוות חיובים במחלקת שומה (להלן: "מר עדיקה").

מטעם הנתבעים העיד נידם והעיד רוברט.

כמו כן, הוגשו תצהירי עדות ראשית, הראיות, והצדדים סיכמו טענותיהם בכתב.

בתמצית טענות התובעת:

15. לטענת התובעת, נתבעת 1 רשומה בספרי התובעת כמחזיקה נכסים מסחריים בתל-אביב, אך מנעה באופן שיטתי מלשלם תשלומי ארנונה המגיעים לתובעת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 14-01-25919 עיריית תל-אביב נ' רוברטו מודלס בע"מ ואח'

16. בתום פעילותה של נתבעת 1 הועבר הנכס העיקרי והיחיד של נתבעת 1, לנתבעת 2, ללא תמורה. לפיכך, יש לחייב את נתבעים 2-4 במלוא החוב של נתבעת 1, יחד ולחוד, בהתאם לדיני הרמת המסך הסטטוטוריים, ובהתאם לדיני הרמת המסך הכללים.

17. נתבעים 2-4 מכחישים את **החוב** של נתבעת. לטענתם, לא הועבר כל נכס של נתבעת 1, בסמוך להפסקת פעילותה, ללא תמורה. ועוד, טוענים כי אי התשלום לתובעת נבע מקשיים כלכליים, ללא העדפה לרעה את התובעת כנושה.

החוב הוכח; הנתבעים לא הכחישו את החזקתם בנכסים נשוא התביעה, אלא הכחישו את החוב באופן כללי וסתמי. הכלל הוא שאין לנישום הזכות לתקוף שומות ארנונה סופית בבית משפט שלום, במסגרת תביעה כספית. לכלל זה יש חריג - טענת "אינני מחזיק". על פי הפסיקה אפשר להעלות טענה זו רק באחד מבין שני מצבים: האחד, כי מדובר בעניין בעל חשיבות ציבורית, והשני, כאשר הנתבע לא היה מודע לחיובים, ולכן נמנע מלהשיג עליהם. שני חריגים אינם מתקיימים בענייננו.

גב' סולימני פירטה את כל מרכיבי החוב ביחס לנכסים, ולא דווח לעירייה על חדילת חזקה.

18. טענת הנתבעים כי שכרו נכס אחד בלבד ברחוב המסגר, התבררה כטענת סרק. מר עדיקה צירף לתצהירו את הודעת הבעלים של הנכס, המעידה על כך שהבעלים החזיקו בשלושה נכסים.

19. **נתבעת 1 העבירה את נכסיה לנתבע 2, ללא תמורה** – נתבעת 2 הוקמה לאחר שנתבעת 1 הפסיקה את פעילותה, ונתבעת 2 נטלה את פעילותה של נתבעת 1, את כספה, רכושה והמוניטין שלה, והכל מבלי ששילמה אגורה שחוקה. על פי עדותו ותצהירו של רו"ח פן, בסוף שנת 2008 עבר ללא תמורה סך של כ- 643,000 ₪ לנתבעת 2.

רו"ח פן הסביר שמהדו"חות הכספיים שהגיש רוברט, עולה כי נתבעת 2 המשיכה את פעילות נתבעת 1, תוך שימוש בשם דומה, תוך שימוש בהסכמי ייצוג של אמנים, ולכן מדובר בהעברה של נכס בעל ערך כלכלי. יובהר, כבר בחמשת חודשי הפעילות של נתבעת 2, זו הרוויחה כסף. ברור אם כן, שאם נתבעת 2 הייתה מתחילה פעילות ללא הסכמים וקשרים אלו, לא הייתה יכולה לצבור רווח בזמן כה קצר.

20. נתבע 4 אישר בעדותו שכל שהיו לנתבעת 1 נכסים, וזכויות כאלו או אחרות, אלה הועברו לנתבעת 2. הוא גם אישר כי נתבעת 2 החלה לפעול מאותם משרדים, מיד לאחר שנתבעת 1 הפסיקה לפעול, ולמעשה, תחת אותו שם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 14-01-25919 עיריית תל-אביב נ' רוברטו מודלס בע"מ ואח'

21. הנתבעים טענו בסתמיות כי נקלעו לקשיים בשל עזיבת אמנים, אולם לא ביססו טענה זו. הוגם, שנתבע 4 העיד כי הסיבה לקריסה הייתה הסתמכות על כך שדוגמניות יתווספו, דבר שלא התממש, והוביל לקריסה.

22. רוברט טוען שנתבעת 2 נוסדה לפני שנתבעת 1 הפסיקה פעילותה, וכן טוען כי נתבעת 2 עסקה רק בייצוג אמנים מחו"ל, ואילו נתבעת 1 עסקה בייצוג אמנים בארץ. טענות אלו לא נתמכו בדבר. נתבע 3 לא הכחיש כי נתבעת 2 החלה לפעול רק בחודש אוגוסט 2009, בעוד שלא הייתה מחלוקת כי נתבעת 1 חדלה מלפעול בחודש יולי 2009.

23. הוכח כי נכס מהותי של נתבעת 1 עבר ללא תמורה לנתבעת 2. העברה כאמור, מטילה על נתבעים 2-4 אחריות אישית לפי סעיף 8 (ג) לחוק ההסדרים, המחיל את סעיף 119 א לפקודה. בהתאם להוראות סעיפים 119 א (א) (1) ו- (3), העברת נכס נתבעת 1, ללא תמורה, טרם הפסקת הפעילות, מטילה אחריות אישית לחוב נתבעת 1 על בעל שליטה, קרי – נתבעים 3 ו- 4. אין די בטענת נתבע 4 כי הנכס הועבר לנתבעת 2, שאינה בשליטתו. שהרי, החוב מיוחס לבעל שליטה בחברה החייבת, ואין הכרח כי אותו בעל שליטה יהיה בעל זכות בחברה הנעברת. על נתבע 4 היה להוכיח כי המוניטין והסכמי הייצוג לא עברו לידי. השימוש בשם "רוברטו" מוכיח לכאורה שימוש במוניטין של נתבעת 1.

היה על הנתבעים להביא ראיות ממשיות, ולהרים את הנטל המוטל על כתפיהם להוכיח כי לא הועבר נכס של נתבעת 1 אליהם, ללא תמורה. הנתבעים לא עשו כן, ולא הביאו התייחסות נגדית לעדות רו"ח פן.

24. אשר לאחריות נתבעת 2, סעיף 119 א (א) (2), שעניינו העברת פעילות מחברה אחת לשנייה, קובע את אחריות החברה הנעברת לחובות החברה המעבירה, ובעניין זה לא הובאה כל טענה נגדית.

25. יש לחייב את בעלי המניות גם מכוח סעיף 6 לחוק החברות, וזאת בגין העדפת נושים והתנהלות בחוסר תום לב. הוכח כי אי תשלום הארנונה לא נבע מקשיים כלכליים, אלא מבחירה מודעת ושיטתית לשלם תשלומים לזכאים אחרים. רוברט כשל בטענתו כי אי התשלום נבע מכשלים כלכליים. הוא לא ידע להסביר כיצד טענתו מתיישבת עם העובדה שלפי הדו"ח הכספי המצורף לתצהירו, החוב של נתבעת 1 לבנק ולספקים ירד. כמו כן, בתקופה שלא שולמה ארנונה, שולמו כספים לאמנים, לניהול קמפיינים, שכר עבודה, ודמי שכירות.

נתבע 4 העיד כי היה בעל זכות חתימה בנתבעת 1, ובלי חתימתו לא ניתן היה לחייב את נתבעת 1. למרות זאת, התחמק מהשאלה מדוע נמנע מלשלם ארנונה. הוא ידע כי נתבעת 1 משלמת באופן שוטף תשלומים ניכרים עבור דמי שירות, חשמל, שכר עבודה, מיסים, והכל מלבד תשלומי ארנונה. המדובר בחוסר תום ליבם של הנתבעים, ואף בהפליה מודעת של הנתבעת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 14-01-25919 עיריית תל-אביב נ' רוברטו מודלס בע"מ ואח'

בתמצית טענות הנתבעים 1-3:

26. אין לחייב את רוברט ואת נידם בגין חובה של נתבעת 1, אולם ככל שיחויב מי מהשניים, יחויב גם משנהו, בהיות שניהם בעלי שליטה.
- נידס רכש מניות של נתבעת 1, אלא שלמרבה הצער, לא השקיע את שהיה אמור להשקיע, וזו אחת הסיבות לקריסתה של נתבעת 1.
27. התנהלות התובעת בענייננו, נעשתה לאחר שיהוי רב, ולא בתום לב. נתבעת 1 הפכה לחדלת פירעון, והתובעת מנסה לתבוע גם את בעלי השליטה בה, בשיטת "מצליח". לשיטתם, כאשר לתובעת נתון שחברה מסוימת לא פעילה, אז העירייה מתחילה בפעילות נגד בעלי השליטה, ומגישה תביעה לבית המשפט, מבלי לבדוק את הנתונים.
28. התביעה התבססה במידה רבה על שתי עדויות – עדות הגב' סולימני, ועדות רו"ח פן. הגב' סולימני מצהירה ומעידה על עובדות שבעצם הם לא בידיעתה האישית. שהרי, הצהירה כי נתבעות 1 ו-2 הוקמו כדי לחמוק מתשלום ארנונה לתובעת, מאחר ולא הייתה להם תכלית עסקית. האם יעלה על הדעת כי הנתבעים ישקיעו סכומי כסף, יקימו חברות רק לשם התחמקות מתשלום ארנונה? כמו כן, הגב' סולימני בתצהירה מדקלמת את שנדרש ממנה (סעיפים 17-20 לתצהירה).
29. בנוגע לחוב, אכן צודקת התובעת כי הכלל שאין לנישום זכות לתקוף שומת ארנונה סופית. עם זאת, עת העירייה מגישה כתב תביעה, היא אינה יכולה לנקוב במספרים ללא כל הסבר. לא ניתן ללמוד מהמסמכים שצורפו לחומר הראיות, אילו חיובים חלו עובר להפסקת פעילות נתבעת 1, ומה לאחר מכן. בנוסף, לא ניתן ללמוד מהי קרן החוב ומהו חשבון הריבית.
30. אין לחייב את נתבע 3 בחוב נתבעת 1 בעילה של הרמת מסך ההתאגדות. יודגש, נתבעת 1 נוסדה ביום 22.08.2006, הנתבעת 2 הוקמה ביום 02.07.2008, בזמן שנתבעת 1 חיה, פעילה ונושמת. רוברט ביקש להרחיב את העסק לייצוג דוגמניות בעולם. על הטוען להרמת מסך להוכיח כי היה שימוש לרעה במסך ההתאגדות בהקמת החברות, ללא צידוק כלכלי, או שבעלי המניות רוקנו את החברה מנכסיה, בכדי להתחמק מתשלום חובות.
31. טענת התובעת כאילו נתבעת 1 לא שילמה כלל ארנונה, אין בה ממש, מאחר ואת הנכס ברחוב הברזל, החזיקה נתבעת 1 עוד משנת 2007. הגב' סולימני העידה כי שולמו כל התשלומים משנת 2007, ולגבי יתרת החוב שנתרה מיום 01.01.2009 ועד ליום 09.05.2009 נערך הסדר בו ניתנו לתובעת חמישה שיקים, שניים מהם נפרעו, והשאר חולל באי פירעון עד להגבלת חשבון החברה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25919-01-14 עיריית תל-אביב נ' רוברטו מודלס בע"מ ואח'

32. לגבי הנכס ברחוב המסגר, בסמוך לסיום החוזה ברחוב הברזל, עברה נתבעת 1 לפעול ברחוב המסגר. הנכס הוחזק מיום 15.02.2009 למשך כ- 11 חודשים. נתבעת 1 נאלצה לנטוש את הנכס בשל קריסתה. ועוד, המשכיר לא הסכים לקצר את תקופת השכירות. למרבה הצער, לא דיווחה נתבעת 1 לתובעת על עזיבת הנכס, אולם ברור כי לא הייתה חבה בגין התקופה שלאחר עזיבתה.

מדובר בכמישה חשבונות דו חודשיים שלא שולמו החל משנת 2009, בשל קריסת נתבעת 1.

33. ר"ח פן בחר למסור תצהיר עדות ראשית, ולא חוות דעת מומחה על פי פקודת הראיות. אשר על כן, תצהירו הינו עניינים שבמומחיות. מדובר בעדות פסולה כחוות דעת מומחה, ויש להתעלם ממנה. תצהיר נועד למתן עובדות, ולא למתן חוות דעת של מומחה. אם הייתה מוגשת חוות דעת מומחה, יכולים היו הנתבעים לשקול להגיש חוות דעת נגדית.

34. טוענת העירייה כי רוברט נטל מנתבעת 1 את המוניטין שלה הנאמד בסך של 643,000 ₪, והעבירה לנתבעת 2, חברה שבשליטתו, ללא תמורה.

במקרה דנן, אין חולק כי לא עבר כל רכוש בין החברות, כגון כלי רכב, כספים, וכו'. העירייה טוענת להעברת מוניטין ותו לא, כאשר מוניטין יכולים להיות שווים כיום אלף ש"ח, ואילו בעתיד יכול שיהא שווים אפס. בענייננו, לא נעשתה מכירה של מוניטין לצד ג' בתשלום, אלא יש כאן ספקולציות של התובעת, ושל ר"ח פן, המניחות כי אם מוניטין היה שווה כסף בזמן מסוים, הוא יהיה שווה כן לנצח נצחים.

המדובר במוניטין של אדם אחד – רוברט, שעסקיו כשלו החל מסוף שנת 2006, ודוגמניות החלו לעזוב את הסוכנות, ובתוך כך מצאה עצמה מנתבעת 1 ללא לקוחות, וללא הכנסה, עד הגבלת חשבונות הבנק. קריסה זו הייתה איטית, ולא נראתה באופק במועד הקמת נתבעת 2.

למעשה, בזמנים הרלוונטיים לא היה כל מוניטין ראוי לשמו.

35. אומנם, הנטל, על פי חוק ההסדרים, עובר לנתבעת 1 בקשר עם רכוש מועבר של החברה, אולם טענתה כי לא היה כל רכוש, וכי המוניטין בזמנים הרלוונטיים לא היה שווה דבר, שהרי נתבעת 1 קרסה. על פי הפסיקה, מי שמבקש לטעון אחרת לעניין מוניטין, עליו עובר נטל ההוכחה.

אפילו אם היה מוניטין ראוי לשמו, הרי שהוא שייך לרוברט, ולא לחברה.

36. לעניין הריבית והשיהוי – התובעת מבקשת לחייב את הנתבעים בריבית לפי חוק הרשויות המקומיות, והמדובר בריבית גבוהה ביותר. בהקשר זה יצוין כי התביעה כנגד בעלי השליטה, לחבדיל מהליכים מנהליים כנגד נתבעת 1, הוגשה בשיהוי ניכר, כארבע שנים לאחר היווצרותה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25919-01-14 עיריית תל-אביב נ' רוברטו מודלס בע"מ ואח'

לפיכך, אין מקום לחייב את הנתבעים ו/או מי מהם בריבית האמורה, אלא לכל היותר בריבית לפי חוק פסיקת ריבית והצמדה.

למען הזהירות, ככל שיקבע כי נתבעת 1 חבה, אזי יש להחיל עליה את הריבית הקבועה בחוק הרשויות המקומיות, אולם אם ייקבע כי מי מבעלי השליטה חב, הרי אין להטיל עליו את ריבית הנשך המתייחסת לחייב העיקרי, אלא ריבית כפי שיקבע בית המשפט או על פי חוק פסיקת ריבית והצמדה.

בתמצית טענות נתבע 4:

37. אין חולק כי נכסים ו/או רכוש ו/או מוניטין שהיו שייכים לנתבעת 1, הועברו במלואם לנתבעת 2, שהוקמה על ידי נתבע 3. הנתבע 4 לא קיבל דבר מאותם נכסים של נתבעת 1, לכיסו הפרטי, ערב הפסקת פעילותה. נתבע 4 הינו משקיע תם לב, אשר נכנס בשלהי שנת 2008 לחברה בשלבי קריסה, אשר הזרים כספים כדי לסייע לה. אולם, בתוך כחצי שנה מצא עצמו עם חברה שקרסה כלכלית.

38. התובעת בחרה להגיש תביעה כנגד נתבע 4, בחוסר תום לב, למרות שהיא עצמה הגיעה למסקנה כי נכסי נתבעת 1 הועברו לנתבעת 2, שבבעלות נתבע 3. נטען על ידי התובעת כי נתבע 4 ביחד עם נתבע 3, עשה ניצול ציני ופסול, לכאורה, באישיותה המשפטית של נתבעת 1, על מנת להשתמט מתשלום ארנונה. נטען כי נתבע 4 יחד עם נתבע 3, פעלו כדי לקפח את התובעת. יודגש – נתבע 4 כלל אינו בעל מניות בנתבעת 2, איננו מנהל או דירקטור בה.

עיון בטענות התובעת מעלה בנקל כי טענות התובעת מיוחסות רובן ככולן לנתבע 3. נתבעת 2 מצויה בבעלותו הבלעדית של נתבע 3, וככל שנעשתה העברת פעילות מנתבעת 1 לנתבעת 2, אלו נעשו על ידי נתבע 3 בלבד, ללא ידיעתו של נתבע 4, ובלי שיש לו חלק בכך.

39. נתבע 4 הוכיח כי בדצמבר רכש מניותיו של בעל מניות קודם בנתבעת 1, תוך פחות מחצי שנה קרסה החברה, ובעצם "נעקץ" בסכום של מעל מיליון ₪.

40. נתבע 4 כלל לא התערב בניהולה הפעיל של נתבעת 1, ולא עסק בהוצאת התשלומים מהחברה. הגם, שנתבע 3 חיזק גרסה זו.

41. הגב' סולימני אישרה כי בתקופות מסוימות שולמה הארנונה על הנכס ברחוב הברזל על ידי נתבעת 1 כסדרה, והנתבעים פעלו לשלם חובות ארנונה בפריסת שיקים. חיובי הארנונה בנכסים ברחוב המסגר, לא נפרעו בסמוך לסיום הפעילות המשותפת, קרי – כשני תשלומים דו-חודשיים טרם הגבלת החשבון והפסקת השכירות בנכס על ידי נתבעת 1.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 14-01-25919 עיריית תל-אביב נ' רוברטו מודלס בע"מ ואח'

הווה אומר – עצם הניסיון להגיע להסדר תשלום, מלמד שלא הייתה כוונה מצד נתבעת 1 להונות את התובעת ולקפח דווקא אותה מכלל נושי החברה. חוב של שני תשלומי ארנונה שלא שולמו, אינו יכול ללמד על ניסיון התחמקות או מרמה.

42. הגב' סולימני אישרה כי ההחלטה לפעול נגד נתבע 4 נעוצה רק בהיותו בעל מניות בנתבעת 1, חרף שהודתה כי אין אינדיקציה הקושרת את נתבע 4 למעשה מרמה, ולמצער להעברת הזכויות והנכסים מנתבעת 1 לנתבעת 2.

43. התובעת לא הוכיחה שנתבע 4 השתמש באישיותה המשפטית של נתבעת 1, באופן שיש בו כדי להונות אדם או לקפח נושה של החברה. נתבע 4 לא ייסד את החברה, אלא נכנס אליה בשלב מאוחר יותר, ולפרק זמן קצר של מספר חודשים.

44. לא קיימת עילה להרמת מסך סטטוטורית לפי סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים. יובהר, נטל הוכחת התקיימותם של התנאים הקבועים בסעיף 19 א מוטל על התובעת, ורק אם הצליחה התובעת לעמוד בנטל, קמה החזקה לפיה הנכסים שהיו בידי החברה, ערב הפסקת פעילותה, הועברו על ידה לבעלי השליטה, ללא תמורה. יחד עם זאת חזקה זו אינה חלוטה, אלא ניתנת לסתירה, והנטל לסתור אותה מוטל על בעלי השליטה. בענייננו, גם אם נניח כי התובעת צלחה בהוכחת כל התנאים להפעלת סמכותה על פי סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים, אזי עדין לא קיימת טענה כי נתבע 4 הוא זה שנטל לכיסו, או קיבל לידי נכס כלשהו עם הפסקת פעילותה של נתבעת 1. חיזוק לטענות נתבע 4 נמצא מפי מצהירי התובעת עצמם ומפיו של נתבע 3.

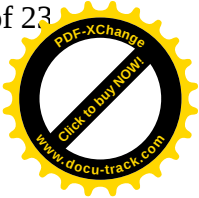
45. אין עילה לחייב את נתבע 4 בחובות נתבעת 1 מתוקף סעיפים 119א(א) (1) ו-(3), הגם שהתובעת עצמה טוענת כי נכסי החברה הועברו ישירות לנתבעת 2, המצויה בשליטת נתבע 3.

ועוד, נתבע 4 לא קיבל לידי התראות או שומות הארנונה. התובעת מעולם לא הוציאה לנתבע 4 שומות ארנונה על שמו, ומעולם לא שלחה לו התראה או שומה אישית בגין חיוביו.

בתמצית סיכומי תשובה:

46. טענת השיהוי – השיהוי נטען ביחס לתקופה שבין מועד הגשת התביעה לבין מועד היווצרות החובות. טענה זאת לא נטענה בכתבי הטענות, ולכן מדובר בהרחבת חזית. לגופו של עניין, ההליך הנדון מתנהלת במסגרת תביעה אזרחית, בניגוד לשיהוי המנהלי.

הנתבעים בענייננו, ידעו היטב על החובות, הואיל והתנהלו נגדם הליכים מנהליים. הנתבעים מנסים לצמצם את טענת השיהוי כדי לקבל פטור, או הנחה מתשלום ריבית. אכן, בנסיבות מסוימות ניתן לעתור לחיובי הריבית, בשל שיהוי בהגשת התביעה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25919-01-14 עיריית תל-אביב נ' רוברטו מודלס בע"מ ואח'

בנסיבות העניין, אין לדרוש מרשות ציבורית כי תרוץ ותפנה לבית משפט מיד לאחר היווצרות החוב. ראוי לאפשר לרשות למצות את הליכי הגבייה המנהליים. התובעת לא השתתתה, אלא גילתה חריצות בכל הקשור לניסיונות הגביה. אין סיבה המצדיקה ביטול הריבית שנקבעה בחוק.

47. הנתבעים טוענים כי התובעת התנהלה בחוסר תום לב, לנוכח עדותה של הגב' סולימני, שלשיתם, העידה על עובדות שאינן בידיעתה. לעניין זה חשוב לציין כי עדויות של נציגי גבייה של התובעת מסתמכות ברובן על רישומי התובעת, שיש להם מעמד של רשומה מוסדית, בהתאם לפקודת הראיות.

48. באשר לגובה החוב – על פי הוראות סעיף 318 לפקודת העיריות, לספרי התובעת מעמד של ראיה לכאורה, אין להסתפק בהכחשה כללית של החוב, אלא היה על הנתבעים להציג לכל הפחות תחשיב נגדי. משלא עשו כן, לא סתרו את ראיות התובעת.

49. בעניינו של רו"ח פן, זה האחרון בדק את המסמכים שהנתבעים העבירו לעיונו, ומותר לו להעיד על עובדות עליהן למד מהמסמכים. אין כל פסול שאדם הקשור לצד בדיון, מעיד על עניין שבידיעתו, ואין מקום לפסילת עדות זו. רו"ח פן לא התיימר להעריך את שווי המוניטין המועבר, אלא הסתמך על הצהרות הנתבעים והודאותיהם.

50. לעניין טענותיו של נתבע 4 – נתבע 4 לא השיב לטענות התובעת בסיכומיה. כמו כן, בכל הנוגע לטענתו כי לא ידע על הליכי הגבייה המנהליים, יובהר כי התובעת אינה חייבת להוכיח את ידיעת נתבע 4 על ההליכים המנהליים שנוהלו נגדו.

דיון והכרעה:

51. כאמור לעיל, השאלות המרכזיות הדורשות הכרעה הן כדלקמן –

האם לנתבעת 1 חוב, ומה שיעורו; האם נכס מנכסי נתבעת 1 הועברו ללא תמורה, לנתבעת 2, ו/או למי מהנתבעים, בסמוך להפסקת פעילותה של נתבעת 1; האם הנתבעים הפלו לרעה את התובעת ביחס לנושים אחרים ופעלו בחוסר תום לב; האם התנהלות מי מהנתבעים מצדיקה הרמת מסך;

כבר עתה אומר, שלאחר ששמעתי את טענות הצדדים, את העדויות, ועיינתי בכל אשר הובא בפניי נחה דעתי כי החוב הוכח, וכי יש לחייב את נתבעת 2, ואת נתבע 3 מכוח סעיף 8 (ג) לחוק ההסדרים, וגם מכוח דיני הרמת המסך הכלליים. ראיתי לנכון לפטור את נתבע 4 מחיוב אישי בגין חובה של נתבעת 1, ולהלן נימוקיי;

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25919-01-14 עיריית תל-אביב נ' רוברטו מודלס בע"מ ואח'

החוב של נתבעת 1:

52. כפי שהובהר בפתח הדברים, באשר לנכס שהיה בחזקת נתבעת 5, התובעת ונתבעים 4 ו-5 הגיעו להסכם פשרה. יוצא אפוא, שנתרו המחלוקות בגין ארבעת הנכסים שהיו בחזקת נתבעת 1 כדלקמן:

בגין נכס ברחוב **הברזל 24**, נטען כי שימש את נתבעת 1 למקום עסקה בין התאריכים 01.05.2007 עד 09.05.2009, ובמשך תקופה זו לא שולמו התשלומים השוטפים המסתכמים לידי סך של ₪ 50,315.86.

בגין נכס ברחוב **המסגר 55**, נטען כי שימש את נתבעת 1 למקום עסקה, והחזיקה בו מיום 15.02.2009 ועד ליום 14.02.2011. נטען כי במשך תקופה זו לא שולמו התשלומים השוטפים המסתכמים לידי סך של ₪ 92,724.96.

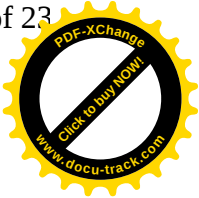
בגין נכס שני ברחוב **המסגר 55**, נטען כי שימש את נתבעת 1 למקום עסקה מיום 15.02.2009 ועד ליום 14.02.2011. נטען, כי במשך תקופה זו לא שולמו התשלומים השוטפים המסתכמים לידי סך של ₪ 135,771.55.

בגין נכס שלישי ברחוב **המסגר 55**, נטען כי שימש את נתבעת 1 למקום עסקה מיום 15.02.2009 ועד ליום 14.02.2011. נטען כי במשך תקופה זו לא שולמו התשלומים השוטפים המסתכמים לידי סך של ₪ 3,113.54.

לשיטת העירייה המדובר בחוב של הנתבעת 1 על סך של ₪ 281,922.01, והגב' סולימני הסבירה כי קרן החוב הינו 221,000 ₪, בלי ריבית והצמדה (עמ' 14 לפרוטוקול שורה 19). כמו כן, מר עדיקה הבהיר בעדותו באשר לשטחם של הנכסים מושא התביעה (עמ' 32-30 לפרוטוקול).

53. ביחס לרחוב הברזל נטען על ידי נתבע 3, כי החוב צריך להיות על סך של ₪ 28,000 בלבד (סעיף 16 לתצהירו). ביחס לנכס ברחוב המסגר נטען, על ידי נתבע 3, כי לא ברור מדוע מדובר בחיוב בגין שלושה נכסים, בעוד ששכרו כביכול נכס אחד בלבד, ועזבו את הנכס טרם תום תקופת החזקה (סעיף 22 וסעיף 18, שם). עוד נטען כי תדפיסי התובעת שצורפו, נעדרים פירוט (סעיף 20, שם). בהקשר זה, נטען על ידי התובעת, ולטעמי בצדק, כי הטענות לא נתמכו בראיות ביחס למועד תום החזקה, לא הוצגו תחשיבים נגדיים של החוב, ולא הוצג הסכם שכירות של הנכס ברחוב המסגר, בכדי שניתן יהיה ללמוד על היקף הנכס המושכר ועל משך תקופת השכירות.

כל עוד לא נמסרה הודעה אחרת לעירייה, החיובים נמשכים כסדרם. יש לזכור, שחיובי הארנונה מושגים בהתאם לדיווח האחרון, ללא קשר להסכם השכירות, לתקופה ומשך החזקה בפועל.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 14-01-25919 עיריית תל-אביב נ' רוברטו מודלס בע"מ ואח'

54. הגב' סולימני פירטה את מרכיבי החוב ביחס לכל אחד מהנכסים, ביחס לתקופות הרלוונטיות לכתב התביעה, וכן צורפו תדפיסי חוב. מסעיף 25 לתצהירה, עולה כי התדפיסים הופקו על ידה, ומתוך פלטי המחשב של התובעת, ואכן יש לראות בספרי התובעת רשומה מוסדית, בהתאם לסעיף 318 לפקודת הראיות.

באשר לנכס **ברחוב הברזל**, הגב' סולימני מסבירה שקרן החוב מורכבת משלושה שיקים שחוללו בשיעור של 28,000 ₪ (הגב' סולימני מפרטת כי היה מדובר בחוב בגינו ניתנו חמישה שיקים, שניים מהם נפרעו ושלושה שיקים חזרו, ראו: עדותה בעמ' 13-14, 18 לפרוטוקול). ביחס לחוב בעניין **רחוב המסגר** העידה גם כן, בפירוט (ראו: עמ' 15-16 שם).

יוצא אפוא, שניתן על ידי הגב' סולימני פירוט והסבר באשר לחיובים בתדפיס, המדובר בעדות סדורה וברורה, שהיה לה על מה לסמוך.

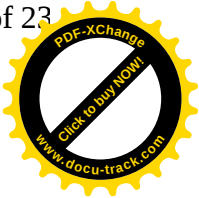
55. הנתבעים טוענים כי עזבו את הנכס, ולכן אין לחייבם בגין התקופה בה לא שהו בנכס. בהקשר זה טוענת התובעת, ובצדק, כי עזיבה של הנכס או הפסקת פעילות, אינם מחייבים מסקנה של העדר חזקה בהכרח. שהרי, החיוב בארנונה מתבצע על סמך דיווח של הבעלים או המחזיק בנכס. לשיטתה, החיוב נמשך עד שנמסרת הודעה, וכל עוד לא דווח על יציאה מהנכס, החיובים יושתו בהתאם לדיווח האחרון, ללא קשר לתוכן הסכם השכירות, תקופת השכירות, והמשך החזקה בפועל. עדות הגב' סולימני מתיישבת עם טענות התובעת (ראו פרוטוקול בעמ' 15, שורות 14-26). מחומר הראיות, לא ראיתי כי דווח לתובעת על חדילת החזקה, וכי התובעת לא פעלה בהתאם לדיווח (ראו בעניין זה גם את עדותו של מר צחי עדיקה, עמ' 32, שורות 17-27).

עולה אם כן, שכל עוד לא דווח על יציאה מהנכס, החיוב נעשה כדין, וראו סעיף 325 לפקודת העיריות לפיו –

"חדל אדם ביום מן הימים להיות בעלם או מחזיקם של קרקע או של בנין שהוא חב עליהם בארנונה לפי הוראות הפקודה, ימסור הוא או נציגו הודעה על כך בכתב לעיריה ולאחר מכן לא יהיה חייב בשיעורי ארנונה נוספים; אין האמור גורע מחבותו בשיעורי הארנונה המגיעים מלפני מסירת ההודעה".

56. סבורני, גם טענת הנתבעים לפיה שכרו רק נכס אחד ברחוב המסגר העלתה חרס; מר עדיקה צירף לתצהירו את הודעת הבעלים של הנכס, ממנה עולה שהנתבעים החזיקו בשלושה נכסים. כן העיד, שביחס לאחד מהנכסים, נרשם בהתחלה שטח גדול יותר, אך נתבעת 1 זוכתה בדיעבד ממועד תחילת החזקה, בהתאם למדידה ולדיווח של הבעלים (ר' עמ' 30-31).

גם הגב' סולימני העידה על החוב בנכסים ברחוב המסגר, והבהירה כי על שוכר נכס להודיע לעירייה כאשר הוא יוצא מהנכס (עמ' 15 לפרוטוקול, שורה 20).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25919-01-14 עיריית תל-אביב נ' רוברטו מודלס בע"מ ואח'

57. לא זו אף זאת, לא נטען על ידי נתבע 3 כי לא ידע על החיובים, ועל כן נמנע מלהשיג עליהם, שהרי העיד: **"פניתי פיזית ישבתי איתם ב 2014-2015 אחרי שהיה עיקול בבנק פעם ראשונה מאז החוב והלכתי לברר הסירו את העיקול ואז הבנתי את החוב..."** (עמ' 45 לפרוטוקול שורות 1-2).

הגם, שנתבע 3 העיד כי כאשר נתבע 4 קנה את החברה **"גילינו שרוני"** (השותף הקודם הערה שלי (ב). **לא שילם את החוב של הארנונה ולכן אנחנו נאלצנו לשלם**" (עמ' 30, שם, שורה 21).

58. לאור האמור, מדובר בחוב חלוט, שלא נסתר על ידי מי מהנתבעים. לא הוצג על ידי הנתבעים חישוב נגדי, ואין די בטענות שהעלו כדי להוות משקל נגד לטענות ולחישוב התובעת. כידוע, **סעיף 318 לפקודת העיריות** קובע –

"פנקסים הנחזים ככוללים ארנונה שנקבעה או שומה שנעשתה לפי הפקודה יתקבלו בלי כל ראייה אחרת – כראיה לכאורה על קביעת הארנונה או על עשיית השומה ועל תקפן".

אשר על כן, ולאור כל המקובץ לעיל, עולה אם כן כי עסקינן בחוב שהוכח כדבעי.

טענת השיהוי

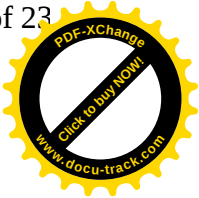
59. הנתבעים טענו לשיהוי בין מועד הגשת התביעה לבין מועד היווצרות החובות; התובעת טוענת בסיכומי התשובה כי מדובר בהרחבת חזית, שכן הטענה לא עלתה במסגרת כתבי הטענות. לגופו של עניין, הנתבעים לא הוכיחו קיומו של שיהוי.

60. מחומר הראיות שהובא בפניי, עולה כי במרוצת השנים, התובעת נקטה בהליכי גבייה מנהליים ממשיים, על מנת להיפרע מהחוב (סעיף 16 לתצהיר הגבי' סולימני). נספח 8 לתצהירה של סולימני כולל אסמכתאות להליכי גבייה שננקטו בין השנים 2009-2013. מכל מקום, הנתבעים לא הוכיחו כי התובעת זנחה את תביעתה (ר' ע"א 6805/99 **תלמוד תורה הכללי והשיבה הגדולה עץ חיים בירושלים נ' הועדה המקומית לתכנון ולבניה ירושלים**, פד"י נז (5) 433).

לפיכך, דין טענת השיהוי, להידחות.

הרמת מסך

61. עתה אדון האם בעניינו יש להרים את מסך ההתאגדות בעניינם של הנתבעים. התובעת טענה כי יש לחייב את נתבעים 3 ו-4 באופן אישי בגין חוב הארנונה של החברה, **מכוח סעיף 8 (ג) לחוק ההסדרים, ולחילופין מכוח דיני הרמת המסך הכלליים**. מנגד, טוען נתבע 3, כי שימש מנהל של נתבעת 1 ושל נתבעת 2, אך אין ביניהם הלכה למעשה כל קשר, שכן נתבעת 1 עסקה בייצוג שחקנים ודוגמניות בארץ, ואילו נתבעת 2 – עיקר עיסוקה מעבר לים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 14-01-25919 עיריית תל-אביב נ' רוברטו מודלס בע"מ ואח'

כמו כן, טוען רוברט, בין היתר, שהמוניטין לא שייך לנתבעת 1, כי אם לו באופן אישי, ונתבעת 1 לא העבירה לנתבעת 2 נכסים ומוניטין, הן בתמורה והן שלא בתמורה. הגם, שאין לקבל את טענת העירייה כי נתבעת 2 הוקמה לאחר שנתבעת 1 הפסיקה פעילותה. נתבע 4 מצדו שם יהבו בטענה שנתבעת 2 לא הייתה כלל בשליטתו, ושהתובעת עצמה טוענת כי נכסי נתבעת 1 הועברו לנתבעת 2, שבשליטת נתבע 3.

62. לאור האמור, ראיתי לנכון לדון תחילה בסוגיית הרמת המסך לפי סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים.

הרמת מסך לפי סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים כלפי נתבעים 3 ו-4:

המסגרת הנורמטיבית:

63. סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים עוסק בשאלה מתי ניתן לחייב בעל שליטה, באופן אישי, בחובות ארנונה של החברה שבשליטתו, הסעיף קובע כדלקמן:

"על אף הוראות סעיף קטן (א) והוראות כל דין, היה הנכס נכס שאינו משמש למגורים, והמחזיק בו הוא חברה פרטית שאינה דייר מוגן לפי חוק הגנת הדייר [נוסח משולב], התשל"ב-1972 (בסעיף זה – עסק), ולא שילם המחזיק את הארנונה הכללית שהוטלה עליו לפי סעיף קטן (א), כולה או חלקה, רשאית הרשות המקומית לגבות את חוב הארנונה הסופי מבעל השליטה בחברה הפרטית, ובלבד שהתקיימו לגבי הנסיבות המיוחדות המנויות בסעיף 119א(א) לפקודת מס הכנסה, בשינויים המחויבים;

בסעיף זה – 'חוב ארנונה סופי' – חוב לתשלום ארנונה, שחלף לגביו המועד להגשת השגה, ערר או ערעור, לפי הענין (בסעיף זה – הליכי ערעור), ואם הוגשו הליכי ערעור או תובענה אחרת – לאחר מתן פסק דין חלוט או החלטה סופית שאינה ניתנת לערעור עוד;

'חברה פרטית' – כהגדרתה בחוק החברות, התשנ"ט-1999;

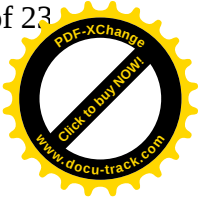
'בעל שליטה' – כהגדרתו בסעיף 119א לפקודת מס הכנסה."

סעיף 119 א (א) לפקודה קובע:

"(1) היה לחבר-בני-אדם חוב מס ונתפרק או העביר את נכסיו ללא תמורה או בתמורה חלקית בלי שנותרו לו אמצעים בישראל לסילוק החוב האמור, ניתן לגבות את חוב המס שהחבר חייב בו ממני שקיבל את הנכסים בנסיבות כאמור.

(2) היה לחבר בני אדם חוב מס סופי והוא העביר את פעילותו לחבר בני אדם אחר, שיש בו, במישרין או בעקיפין, אותם בעלי שליטה או קרוביהם (בפסקה זו – החבר האחר), בלא תמורה או בתמורה חלקית, בלי שנותרו לו אמצעים בישראל לסילוק החוב האמור, ניתן לגבות את חוב המס שהחבר חייב בו מהחבר האחר.

(3) בלי לגרוע מהוראות פסקאות (1) ו-(2), היה לחבר בני אדם חוב מס סופי והוא התפרק או הפסיק את פעילותו בלי ששילם את חוב המס האמור, יראו את הנכסים שהיו לחבר כאילו הועברו לבעלי השליטה בו בלא תמורה, וניתן לגבות מהם את חוב המס, אלא אם כן הוכח אחרת להנחת דעתו של פקיד השומה."

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 14-01-25919 עיריית תל-אביב נ' רוברטו מודלס בע"מ ואח'

64. ללמדך, שלצורך גביית החוב מבעל השליטה בחברה, יש צורך בקיומם של ששה תנאים מצטברים:

- א. החיוב הוא בגין נכס שאינו משמש למגורים.
- ב. החוב הוא חוב ארנונה סופי.
- ג. החברה לא פרעה את החוב.
- ד. החברה הפסיקה את פעילותה.
- ה. הנתבע הוא אכן בעל שליטה בחברה.
- ו. הנתבע קיבל לידי את נכסי החברה ללא תמורה או בתמורה חלקית.

65. תכליתו של **סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים** היא לאפשר לרשויות המקומיות גבייה יעילה של חובות ארנונה, ולמנוע מחברות פרטיות להתחמק מחובתן לשלם ארנונה לאחר שהפסיקו את פעילותן על דרך של הברחת נכסים. סעיף החוק מבקש להתמודד עם תופעה של הברחת נכסים על ידי בעלי שליטה, תוך הותרת הרשות המקומית בפני שוקת שבורה בבואה להיפרע את חובות הארנונה הרובצים על הנכס. לפיכך, קבע המחוקק כי מי שהועברו אליו נכסי החברה חב בתשלום חוב הארנונה של החברה, ויצר "חוקת הברחה", לפיה נכסי החברה הועברו לבעלי השליטה בה (ראו למשל, עת"מ (ת"א) 1311/07 **רובינשטיין נ' עיריית רעננה** (16.10.2007); ע"א (ת"א) 2139/08 **הלל נ' מועצה מקומית כפר שמריהו** (22.6.2010); ת"א (י-ם) 40931-06-13 **עיריית ירושלים נ' שירותי מזון מוכן לר. בע"מ** (27.8.2015); בש"א (ראשלי"צ) 4597/05 **פנסו נ' עיריית חולון** (26.2.2006) (פורסם בנבו)).

66. במצב האמור, **סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים** קובע כי ניתן לגבות את חוב הארנונה הסופי מבעל השליטה בחברה הפרטית. גביית החוב מבעל השליטה בחברה אפשרית, בכפוף להתקיימות הנסיבות המיוחדות המנויות ב**סעיף 119א(א) לפקודה**, לפיהן במקרה בו הוכח חוב מס סופי לחברה שהפסיקה את פעילותה, אז יראו את הנכסים שהיו לחברה, כאילו הועברו לבעלי השליטה בו, בלא תמורה, וניתן לגבות מהם את המס, אלא אם כן הוכח אחרת.

67. רוצה לומר, הוראות אלו ביחס לחמשת התנאים הראשונים האמורים, הנטל להוכחתם רובץ על שכמה של התובעת. ביחס להתקיימות **התנאי השישי, עובר נטל ההוכחה לכתפי הנתבע, ועליו להראות כי לא קיבל לידי את נכסי החברה ללא תמורה, או בתמורה חלקית** (רע"א 7392/12 **חיים רומנו נ' עיריית יהוד מונסון** [פורסם בנבו], 25.10.12 (להלן: "**עניין מונסון**")).

68. **ומן הכלל אל הפרט:**

בענייננו, באשר לחמשת התנאים הראשונים, סבורה אני כי **אלה מתקיימים:**

התנאי הראשון - הנכס מושא התביעה אינו משמש למגורים, ועל כך אין חולק.

16 מתוך 23

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25919-01-14 עיריית תל-אביב נ' רוברטו מודלס בע"מ ואח'

התנאי השני - חובה של החברה סופי. מעדות הנתבע 3 עולה כי היה מודע לחוב, לא השיג עליו ולא ערך מעולם תחשיב נגדי (ר' עמוד 44, שורה 24).

התנאי השלישי - החברה לא פרעה את החוב.

התנאי הרביעי - החברה הפסיקה את פעילותה.

התנאי החמישי - הנתבעים הינם בעלי השליטה בחברה.

התנאי השישי – הנתבע קיבל לידיו את נכסי החברה ללא תמורה, או בתמורה חלקית.

69. **התנאי השישי** הוא בלב המחלוקת שבעניינו – לטענת התובעת הנתבעים קיבלו לידיהם את נכסי נתבעת 1, ללא תמורה. התובעת שמה יתבה במוניטין של נתבעת 1. מנגד, טוען נתבע 3 כי לא הועברו נכסי נתבעת 1 לנתבעים 2-3, מה גם שלנתבעת 1 לא היו כלל נכסים, ואף לא היה לה מוניטין בעל שווי כלשהו. הגם, שנתבעת 2 הוקמה שעה שנתבעת 1 הייתה "חיה" ו"נושמת".

נתבע 4 טוען כי אין חולק כי נכסים ו/או מוניטין שהיו שייכים לנתבעת 1, הועברו במלואם לנתבעת 2, שהוקמה על ידי נתבע 3. הנתבע 4 לא קיבל דבר מאותם נכסים של נתבעת 1, לכיסו הפרטי, ערב הפסקת פעילותה. התובעת בחרה להגיש תביעה כנגד נתבע 4, בחוסר תום לב, למרות שהיא עצמה הגיעה למסקנה כי נכסי נתבעת 1 הועברו לנתבעת 2, שבבעלות נתבע 3, ללא תמורה.

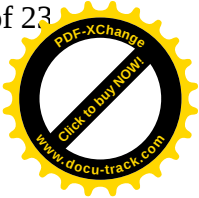
70. **לאחר שמיעת העדויות, ועיון בכל אשר הובא בפניי נחה דעתי לחייב את נתבעים 2 ו-3, ולפטור את נתבע 4, ואנמק.**

71. ראשית, התובעת גוללה באריכות לכל אורך הדרך כי נתבעת 2 הוקמה על מנת להבריח את נכסי נתבעת 1, ושנתבע 3 הוא הרוח החיה. אכן, לא נעלם מעיני כי נתבעת 2 הוקמה על ידי נתבע 3, ולא על ידי נתבע 4.

לדידי, בנסיבות אלה, על נתבע 3 מוטל הנטל להראות כי לא הועברו לנתבעת 2 נכסים שלא בתמורה, או בתמורה חלקית, אולם לא צלח להרים את הנטל, נהפוך הוא, ואבאר בהמשך.

בכל הנוגע לנתבע 4 אציין, כי לא קיימת טענה כי נתבע 4 נטל לכיסו מכספי נתבעת 1, או שקיבל לידיו נכס כלשהו עם הפסקת פעילותה של נתבעת 1. התובעת מפנה "חיציה" בעיקר כלפי נתבעים 2-3, שעם סיום פעילותה של נתבעת 1 הועברו נכסיה לנתבעת 2, ללא תמורה, ללא מעורבותו של נתבע 4.

72. כבר נפסק לא אחת, שעל מנת לעמוד בנטל האמור, לא די באמירות כלליות, אלא, על בעל השליטה להציג תשתית עובדתית ראויה, אשר תיתמך בראיות של ממש.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 14-01-25919 עיריית תל-אביב נ' רוברטו מודלס בע"מ ואח'

73. צא ולמד – מעיון בדו"חות הכספיים שצירף רוברט לתצהירו, הנכונים ליום 31.12.2009, עולה כי המוניטין של נתבעת 1 לשנת 2008 עמד על סך של 643,111 ₪, ובשנת 2009 עמד על אפס. הגם, שבדו"ח הנתבעת 2, שסומן ת/1, לא צוין כלל הנכס האמור, כך שלא מופיעה עלות רכישה של מוניטין וייצוג שחקנים.

74. ר"ח פן בחן את הדו"חות הכספיים שהוצגו על ידי רוברט, הצהיר והעיד כי המוניטין של נתבעת 1 עבר לנתבעת 2, ללא תמורה, וקבע בתצהירו:

"בהיעדר אסמכתאות נאותות בדבר התמורה ששולמה לחברה מהחברה הקשורה רוברט מודלס אינטרנשיונל בע"מ עבור המוניטין וזכויות הייצוג, ובהתחשב בהזרמת הכספים ששביצע (טעות במקור בערה שלי נ.ב.) בעל השליטה לחברה, הגעתי לידי מסקנה כי בעל השליטה העביר לידי נכסים של החברה בערך כספי נטו של כ-413,000 ₪" (סעיף 4.3 לתצהירו).

ר"ח פן בעדותו הבהיר:

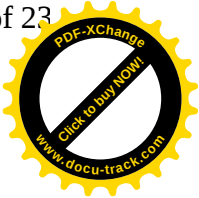
"אני מתייחס לדוח כספי שצורף של רוברט. הדוח מציין שחברת רוברט מודלס רכשה מחברה קודמת חברה קשורה את זכויות הייצוג של שחקנים והמוניטין של החברה הקשורה הסכום הכולל שבו נרכשו הזכויות הסתכם ב-784,000 ₪ הסכום מופיע בביאור 6 – מוניטין בדוח הכספי של החברה... אני לא מצאתי בדוחות הכספיים של שתי החברות כל תמורה ששולמה על העברת הפעילות בין החברות... ולכן אני סבור שהעברת הפעילות מחברת רוברט מודלס בעמ לחברת רוברט מודלס אינטרנשיונל בעמ ללא תמורה כספית זאת בחלוף כשנה לאחר שהחברה הישנה רכשה בסכום של כ-750,000 ₪ את זכויות הייצוג במוניטין של השם מחברה קודמת, יש כאן לטעמי ראייה לכאורה לביצוע של הברחת נכס בלתי מוחש מחברה אחת לשניה". (עמ' 23-24 לפרוטוקול).

75. נתבע 3 לא טרח לזמן את ר"ח החשבון שערך את הדו"חות הכספיים. משנמנע בעל דין להביא לעדות עד רלוונטי, ידוע הכלל כי הדבר עומד לו לרועץ.

76. בשולי הדברים אעיר, כי נתבעים 2 ו-3 ביקשו לתקוף את תצהירו ועדותו של ר"ח פן, וטענו כי אין לראות בעדותו חו"ד של מומחה. נכון הוא שר"ח פן לא הגיש חו"ד מומחה, כדין, כמצוות התקנות, אך אין מניעה להתייחס לעדותו כעדות כמו כל עד אחר. בהקשר זה אציין, כי ר"ח פן התבסס על הדוחות שצירף נתבע 3, ולא ניתן להתעלם מכך, שרוברט לא טרח לצרף חו"ד מטעמו, ערוכה כדין.

77. ועוד, לא נעלם מעיני, שנתבעת 2 עושה שימוש בשם דומה לנתבעת 2, שהרי שמה של נתבעת 2 כולל את השם רוברטו מודלס עם תוספת השם אינטרנשיונל בלבד.

78. נתבע 3 טוען כי "מוניטין" יכול להיות היום שווה אלף, ובעתיד שווה אפס. בענייננו, לא נעשתה מכירה של מוניטין לצד ג' בתשלום, אלא יש כאן ספקולציות של התובעת, ושל ר"ח פן, המניחות כי אם מוניטין היה שווה כסף בזמן מסוים, הוא יהיה שווה כן לנצח נצחים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25919-01-14 עיריית תל-אביב נ' רוברטו מודלס בע"מ ואח'

לשיטתו, המדובר במוניטין של אדם אחד – רוברט, שעסקיו כשלו החל מסוף שנת 2006, מכאן - בזמנים הרלוונטיים לא היה כל מוניטין ראוי לשמו.

אינני רואה את הדברים שנטענו על ידי רוברט עין בעין. המדובר בשתי חברות הנושאות שם דומה, ולא בכדי! סבורני כי שימוש בשם דומה מלמד שמי שהקים את החברה החדשה יצא מנקודת הנחה כי לשם "רוברטו" יש ערך כלכלי. יפים לענייננו הדברים שנאמרו על ידי רו"ח פן:

"לשיטתי, כאשר רואים המשך פעילות מיידית באותו תחום וסוג, כאשר מבחינים שהחברה החדשה בוחרת להשתמש באותו שם מסחרי ולא סתם בשם כלשהו, נקודת המוצא שלי, של השם וזכויות הייצוג יש ערך כלשהו... אני רוצה לציין שמדובר בסוג של חברות שהן לא חברות יצרניות, הן לא חברות שיש להן זכויות פטנט יש להם נכס אחד מרכזי זה השם שלהם – רוברט מודלס" (עמ' 25 לפרוטוקול שורות 19-24, וכן עמ' 28 שורות 23-24).

79. נתבע 3 העלה טענה נוספת, לפיה העיסוק של נתבעת 2 שונה מנתבעת 1, אולם טענה זו לא הוכחה כדבעי. לא הוצגה כל אסמכתא על מנת להיווכח בסוג הפעילות השונה של החברות, והנני להפנות לעדותו:

"ש. אתה אומר כי הדוגמניות עזבו אותך. ... שאומרים לך שהעברת את כל הדוגמניות וכל השחקנים לחברה חדשה למה לא הבאתם לנו רשימת הסכמים עם אותם אנשים והראת לנו כי הן עזבו אותך? ת. תעשה גוגל תראה מה כתוב שם. זה לא עסק שהוא לא מפורסם ולא ידוע. אם היית רוצה שאני אגיד לך מתי עזבו הייתי מביא ומה שאמרת לגבי זה שהחוזים הועברו זה שקר גס" (עמ' 40 לפרוטוקול, שורות 27-31).

80. כעולה מהדו"חות הכספיים של נתבעת 2 (ת/1), היו לה הסכמי ייצוג, והכנסות. למיותר לציין כי הדבר מעורר פליאה – כיצד חברה חדשה, שהוקמה זה עתה כבר זוכה להסכמי ייצוג.

סבורה אני, שרווחי נתבעת 2, כבר מתחילת הדרך, מדברים בעד עצמם.

גם בהקשר זה, נתבע 3, לא עושה כל מאמץ, ולו דל, כדי לשכנע את בית המשפט בראיות חיצוניות, כי נתבעת 2 הינה חברה שלא נהנית ממוניטין נתבעת 1.

81. בנוסף, טוען רוברט כי נתבעת 2 הוקמה שעה שנתבעת 1 הייתה פעילה, ולא נראתה באופק קריסת נתבעת 1. וכן, שם יחבו במכירת חלק ממניות נתבעת 1 לנתבע 4 בדצמבר 2008.

בעניין זה, אציין שאכן נתבעת 2 הוקמה ביום 02.07.2008, אולם ראינו כי את פעילותה החלה באוגוסט 2009 (ת/1) בסמוך לקריסת נתבעת 1, והפסקת פעילותה. הגם, שהנכס ברחוב המסגר הוחזק על ידי נתבעת 1 מיום 15.02.2009 למשך כ- 11 חודשים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 14-01-25919 עיריית תל-אביב נ' רוברטו מודלס בע"מ ואח'

לעניין זה אעיר גם, כי נתבע 4 טוען כי "נעקץ", קרי – רומה, ועל כן רכש את מניות נתבעת 1, מאחר והאמין בהצלחתה (עמ' 37 לפרוטוקול).

82. בנסיבות אלה, לאור העדויות והראיות, ניתן לבסס את טענתו של נתבע 4, לפיה - אין לו קשר לנתבעת 2, שהרי נתבע 3 הוא זה שהקים את נתבעת 2, בלבד, והוכח כי הנכס/הנכסים שהיו לנתבעת 1 הועברו לנתבעת 2, שהוקמה על ידי נתבע 3, ללא תמורה, דבר שיש בו כדי לחייב את נתבע 3. הנני להפנות לעדותו:

ש. אתה אומר את הדברים האלה, לקחו את כל הסכמי הזכיינות עם כל השחקים (צ"ל השחקנים טעות במקור נ.ב.) והעבירו לנתבעת 2. האם נכון?
ת. כן (עמ' 36 לפרוטוקול שורות 25-27).

83. השתלשלות האירועים, כפי שפרטו לעיל - סמיכות מועדי הפסקת הפעילות של נתבעת 1 ותחילת פעילות של נתבעת 2, אי תשלום עבור מוניטין על ידי נתבעת 2, רוחחי נתבעת 2 בתקופה כה קצרה, ואף פעילותה של נתבעת 2 ממשרדי נתבעת 1 – כל אלה מלמדים על הברחת נכסים.

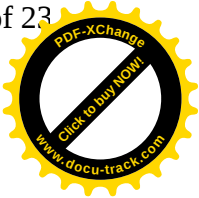
לפיכך, הגעתי לכלל מסקנה כי יש לחייב את נתבע 3, ולהורות על הרמת מסך בעניינו של רוברט, בהתאם לחוק ההסדרים, בהתחשב בכך כי רוברט לא עמד בנטל המוטל על שכמו, כאמור, ולפטור את נתבע 4.

בעניינה של נתבעת 2 – בהתאם להוראות סעיפים 119 א (א) (2), נחה דעתי, שהעברת נכסי נתבעת 1, ללא תמורה, לנתבעת 2, קיימת אחריות לחברה הנעברת, לחובות החברה המעבירה.

הטלת אחריות מכוח עילת דיני הרמת המסך הכלליים:

84. לטענת התובעת, ניתן לחייב את הנתבעים בפירעון החוב גם מכוח דיני הרמת מסך הכלליים. וזאת בטענה כי בעלי המניות העדיפו נושים אחרים, ומכאן, המדובר בהתנהלות בחוסר תום לב.

85. למעלה מן הצורך אעיר, שבכל הנוגע לדיני הרמת המסך הכלליים, הדיון אינו במצטבר, אלא הוא חלופי (ת.א. י-ם 14030/08 עיריית ירושלים נ' בד רץ בע"מ [פורסם בנבו]). עת מועלית כלפי בעל שליטה טענה של העדר תשלום ארנונה, ברגיל, נכון לעשות שימוש **בחוק ההסדרים**, הואיל ומדובר בהסדר מיוחד שקבע המחוקק ביחס לחיוב בעל שליטה, באופן אישי. אולם, אין באמירה זו כדי לקבוע כי לא ניתן להטיל אחריות בגין חוב ארנונה על בעל מניות בחברה מכוח **חוק החברות**, אלא שנקיטה בצעד זה דורשת ביסוס של ממש, ויש לייחדה למקרים המתאימים של שימוש לרעה באישיות המשפטית הנפרדת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25919-01-14 עיריית תל-אביב נ' רוברטו מודלס בע"מ ואח'

86. יובהר, מצאתי לנכון לחייב את נתבע 3 מכוח סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים, אזי לכאורה מתייחד הצורך לדון בעילת הרמות מסך מכוח הדינים הכלליים בעניינו, אולם כן ראיתי לנכון לדון גם בעילת דיני הרמות המסך הכלליים, למצער בעניינו של נתבע 4.

87. **בהתאם לסעיף 6 לחוק החברות**, תשנ"ט-1999 (להלן: "**חוק החברות**") ניתן לייחס חוב של חברה לבעל מניה בה, אם בנסיבות העניין צודק ונכון לעשות כן. כלומר, במקרים שבהם נעשה שימוש לא ראוי באישיות המשפטית הנפרדת, והנטל להוכחת נסיבות חריגות שכאלו מוטל על התובעת.

88. כבר נפסק לא אחת, שכדי לנקוט בצעד חריג של הרמת מסך יש לפרט כבר בכתב התביעה תשתית עובדתית מקיפה. סעד של הרמת מסך הוא החמור ביותר הקיים בדיני חברות, ויתכן רק בנסיבות חריגות במיוחד, אשר חורגות מחשדות כנגד מנהל החברה בדבר פעולות שלא כדין.

כלומר – חוב ארנונה של חברה כשלעצמו אינו מצדיק ולא מהווה עילה להרמת מסך על פי דיני החברות, אלא יש להוכיח תרמית, חוסר תום לב, ורשלנות (ראה: ע"א (חי') 62199-1-15 **מועצה מקומית עוספיא נ' מחפוז זאהר** [פורסם בנבו]).

89. לא זו אף זו, הוסף יסוד נפשי של מודעות, המעלה את דרגת הרמת המסך לדרגה של "מעין עבירה". הפסיקה והספרות המשפטית מדגישים כי יש לשמור בקפדנות על עצמאותה של חברה, ועל עיקרון האישיות המשפטית הנפרדת, ומכאן נולד הצורך בהקפדה יתרה בטרם ייעשה שימוש בהרמת מסך.

90. לטענת התובעת, נתבע 3 כשל בטענתו כי לא שילם ארנונה עקב קשיים כלכליים, שהרי לפי הדו"ח הכספי שצורף לתצהירו, החוב של נתבעת 1 לבנק ולספקים ירד מ-560,000 ₪ לכ-100,000 ₪. גם, שבאותה התקופה שלא שולמה הארנונה, נתבעת 1 שילמה בשנת 2009 כספים לאמנים, לניהול קמפיינים, שכר עבודה, ודמי שכירות. וכן, לנתבע 4 גם כן קיימת אחריות, מאחר שהיה בעל זכות חתימה בנתבעת 1.

נתבע 3 טוען כי היו תשלומי ארנונה בין השנים 2007 ועד לשנת 2009, שנת קריסת נתבעת 1, ושלא הייתה העדפת נושים.

נתבע 4 טוען כי הצטרף לחברה בדצמבר 2008, וכי לא היה מודע לחובות החברה. מה גם, שטוען כי בתקופות מסוימות שולמה הארנונה על הנכס ברחוב הברזל, כפי שהעידה גם הגב' סולימני. ולגבי הנכסים ברחוב המסגר, התשלומים לא נפרעו בסמוך לסיום הפעילות המשותפת.

91. **לטעמי, לא עלה בידי התובעת** להוכיח כי הנתבעים 3 ו-4 העדיפו, על פניה, נושים אחרים. שהרי, היה ניסיון, גם אם מזערי, להגיע להסדר תשלומים בנוגע לארנונה, כפי שהעידה הגב' סולימני.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25919-01-14 עיריית תל-אביב נ' רוברטו מודלס בע"מ ואח'

עיננו הראות, שאכן שולמו חלק מתשלומי הארנונה בנוגע לנכס ברחוב הברזל, ואילו לגבי הנכסים ברחוב המסגר עולה כי החוב נבע בגין אי תשלומי ארנונה בשנת 2009, בסמוך לקריסת נתבעת 1.

92. סכומם של דברים, לדידי, על סמך הראיות שהובאו בפני, לא ניתן לקבוע כי הנתבעים העדיפו נושים אחרים על פני התובעת, בהתחשב בכך כי היו לנתבעת 1 חובות נוספים.

יחד עם זאת, בעניינו של נתבע 3, מאחר וקבעתי כי נתבע 3, ורק הוא, העביר את המוניטין לנתבעת 2, ללא תמורה, ניתן לראות בכך מעשה של הברחת נכסים, וברי הוא כי עסקינן במעשה שנעשה שלא בתום לב, שיש בכך כדי להוות עילה להרמת מסך ההתאגדות לפי סעיף 6 לחוק החברות.

כמו כן, לא ניתן להתעלם מכך שנתבעת 2 המשיכה לפעול מאותם משרדים ברחוב המסגר 55, מבלי לדווח על העברת החזקה, לתובעת, והמשיכה לפעול ולנהל את אותו עסק, כפי שפורט בפרק הקודם (ראו גם עדות נתבע 4 בעמ' 36).

בעניינו של נתבע 4, אציין כי הגב' סולימני העידה שהחלטה לפעול כנגד נתבע 4 טמונה בהיותו בעל מניות בנתבעת 1 (עמ' 19 לפרוטוקול שורות 12-2). ועולה מהראיות, שאין כל ראייה הקושרת את נתבע 4 למעשה מרמה, ולמצער להעברת נכסים ו/או זכויות מהנתבעת 1 לנתבעת 2. רוצה לומר – לא הוכח שהנתבע 4 השתמש באישיותה המשפטית של נתבעת 1 באופן שיש בו כדי להוות אדם, או לקפח נושה של החברה.

צודק ב"כ נתבע 4 כי בעצם התובעת שמה יתבה כלפי נתבע 3 שהשתמש במסך ההתאגדות, כדי להתחמק מתשלום חוב נתבעת 1 כלפיה.

אשר על כן, נחה דעתי להורות על הרמת מסך ההתאגדות, בהתאם לסעיף 6 לחוק החברות, רק בעניינו של נתבע 3.

שאלת הריבית הקבועה בדין:

93. באשר להפחתת הריבית המיוחדת הקבועה בדין, הועלה הטענה כי יש להפחית את הריבית, ולמצער כנגד בעלי השליטה.

94. סבורני, אין מקום להפחית את הריבית המקובלת, שכן לא מצאתי טעם של ממש לעשות כן. טענת התובעת בסעיף 3 לסיכומי התשובה מקובלת ומשתלבת עם שיקולי המדיניות. אין לדרוש מרשות ציבורית, אשר שמורה לה הזכות לנקוט בהליכי גבייה מנהליים, לפנות לבית המשפט מיד לאחר היווצרות החוב, וחלף מיצוי הליכי הגבייה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 14-01-25919 עיריית תל-אביב נ' רוברטו מודלס בע"מ ואח'

בעניינינו, התובעת פעלה בין השנים 2009-2013 והגישה את התביעה בחודש ינואר 2014. אין במקרה דנן שיהוי, ומכל מקום אין עסקינן בשיהוי כזה המצדיק את הפחתת הריבית.

95. לא זו אף זו, מששתכנעתי להרים את מסך ההתאגדות מהטעמים שהובאו לעיל, אין סיבה ליתן לנתבע 3 "פרס", על אי תשלום הארנונה, והתשלומים השוטפים בנכסים מושא התביעה, במיוחד שעה שקבעתי כי זה העביר את מוניטין נתבעת 1 לנתבעת 2, ללא תמורה, והתנהל בחוסר תום לב.

סוף דבר

96. לאור המקובץ לעיל, השתכנעתי לקבל את התביעה כנגד נתבעים 1-3, ולייחס לנתבע 3 אחריות אישית בגין חוב הארנונה של נתבעת 1.

97. לפיכך, הנני לחייב את הנתבעים 1-3 בתשלום של 281,922.91 ש"ח בתוספת ריבית והפרשי הצמדה בהתאם לחוק הרשויות המקומיות (ריבית והפרשי הצמדה על תשלומי חובה), תש"ס-1980, מיום הגשת התביעה ועד התשלום בפועל. בנוסף, יישאו בהוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך כולל של 30,000 ₪.

98. התביעה כנגד נתבע 4 נדחת בזאת, התובעת תישא בהוצאות המשפט ושכ"ט עו"ד על סך של 20,000 ₪, שישולמו לנתבע 4.

הסכומים הכוללים ישולמו תוך 30 ימים.

המזכירות תמציא את פסק-הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ט חשוון תשע"ט, 28 אוקטובר 2018, בהעדר הצדדים.

נאוה ברורמן, שופטת